

[Nyhøe Andersen.]

alvor kan mene, at det skulle være et meget vidtgående og drastisk mål at sætte sig. Jeg ser da meget vel, at det kan være svært for Danmark at holde sig på det niveau, fordi vi har indrettet os med en dyrtidsregulering, der næste år vil kaste 3 portioner af sig, men som mål for et lands prispolitik — som det, man som et lands regering ville stræbe imod — synes jeg da, at 4 pct.s prisstigning snarere er for højt end for lavt.

Hvad så med midlerne? Det er jo rigtigt, som statsministeren påpegede, at midlerne i vidt omfang vil være overladt til landene selv at vælge, men blandt de midler, der nævnes i resolutionen, er en begrænsning af væksten i pengemængden. Der nævnes en norm for dette, som det efter min mening ikke skulle være svært for Danmark at overholde. Det udlånsloft, som blev indført i den foregående regerings tid, har bevirket, at vi efter den statistik, der findes i bemærkningerne til det forslag, Kommissionen har fremsat, og som vi har fået tilstillet i markedsudvalget — ganske vist kun på fransk, men statistik kan jo læses selv på udenlandske sprog forholdsvis let — har ligget noget nær i bunden af de 9 EF-lande, hvad angår stigning i pengemængden i de senere år. Det er vist ikke dér, der kan være problemer med den resolution.

Men så tales der om, at stigningen i de offentlige udgifter skal holde sig inden for væksten i nationalproduktet. Det er en mål-sætning, som den foregående regering gerne ville vedkende sig for sin finanspolitik. Det kan godt være, den nuværende regering ikke er så glad for at gøre det og ikke er så nidkær på det punkt, men set ud fra de finanspolitiske synspunkter, vi har i venstre, burde Danmark kunne tilslutte sig en mål-sætning af den art.

Endelig nævner communicateet fra mødet i Luxembourg mellem finansministrene også anvendelsen af indkomstpolitik. Ja, beva-res, man bruger ikke dette famøse ord, men man siger, at tilbageholdenhed i de nominelle arbejds- og kapitalindkomsters stigning er en væsentlig betingelse for opbremsning af prisstigningerne, og man siger videre, at regeringerne derfor bør søge at fremme denne tilbageholdenhed inden for rammerne af en indsats aftalt med arbejdsmarkedet og erhvervslivet.

Jeg vil gerne sige til hr. Gert Petersen, at det jo understreges i den nærmere uddybning af denne tankegang, at denne indsats skal være socialt afbalanceret. Der er bestemt i denne resolution intet krav om det, hr. Gert Petersen kaldte en restriktiv økonomisk politik med social slagside. Det siges meget klart, at lande med arbejdsløshed ikke kan bruge disse midler, og der tales om, at man skal sikre forbrugerne deres realløn og deres andel af produktivitetsstigningen. Kort sagt, det er en socialt afbalanceret politik, der tænkes på.

Jeg synes, at der i alt dette ikke skulle være noget, som det skulle volde store besværligheder for en dansk regering at acceptere. Jeg synes, hensynet til bekæmpelsen af inflationen er så vigtigt, at det nok skulle være vigtigere end eventuelle dogmer, man fra visse sider måtte have mod enhver politik, der med nogen skygge af ret kunne falde ind under ordet indkomstpolitik. Jeg synes, at en fælles europæisk indsats på hele dette område må være i Danmarks interesse. Men regeringen foretrak altså at benytte sig af en procedurermæssig undskyldning for at holde sig uden for debatten og beslutningen på dette møde.

Jeg er i øvrigt enig med statsministeren, når han tillægger det valutariske samarbejde stor betydning. Vi oplever jo i disse uger en situation, som, hvis Danmark havde stillet sig uden for det europæiske samarbejde, formentlig ville have resulteret i en devaluering af kronen. Vi ved, at det britiske pund siden slutningen af juni måned har ligget op til en halv snes procent lavere end den tidligere paritet, og at det har medført og medfører betydelige daglige tab for den danske eksport, i særlig grad for landbrugs-eksporten. Som bekendt har alle tidligere britiske devalueringer trukket et fald i kronens værdi efter sig, om end ikke altid af samme størrelse. Men denne gang kan vi se hen til, at vi fra 1. februar er inde i en europæisk landbrugs politik, som formentlig i det væsentlige — men måske dog ikke helt — vil ophæve betydningen af pundkursens variationer for landbrugets eksportpriser. Det kan være svært nok at komme igennem indtil 1. februar, og jeg kan ikke lade være med at sige, at de tab, som lides i disse måneder, er det rimeligt at tage med i betragtning,